

ความรู้ความเข้าใจของกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชน
ในเขตกรุงเทพมหานคร

**Knowledge and Understanding towards the Personal Data
Protection of the population in the Bangkok**

ณพงศ์ รัตนพรสุวรรณ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
Napong ratanapornsuwan
Kasetsart University, Thailand
E-mail: naponr@ku.th

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) ของประชาชนเขตกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) ของประชาชนเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยประชากรศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 ราย โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างนำมาประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าการแจกแจงแบบที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variation : ANOVA) หรือ F-test โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจอยู่ในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) ในระดับปานกลาง ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ประชาชนเขตกรุงเทพมหานครที่มี เพศ อายุ อาชีพ รายได้ สื่อสังคมออนไลน์ และช่องทางการรับรู้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) ต่างกันมีความรู้ความเข้าใจกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น รายได้ ระดับการศึกษา และความถี่ในการใช้งานสื่อต่าง ๆ มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ข้อมูลส่วนบุคคล; ความรู้ความเข้าใจ; กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

Abstracts

The objectives of this research were 1) To study the level of knowledge and understanding of personal Data Protection of the population in the Bangkok. 2) To compare levels Knowledge and Understanding towards the Personal Data Protection of the population in the Bangkok. Classified by individual factors. The sample group used in this research was 400. The questionnaire was used as a research tool. processed with a ready-made program The statistical values used in data analysis consisted of percentage, mean, standard deviation, t-test and F-test, with a statistical significance at the level of .05. The results showed that the sample group had a moderate level of knowledge and understanding of the Personal Data Protection Act (PDPA) on the results of the hypothesis testing showed that the sample group who had different gender, age, occupation, income, social media and the channels for knowing personal data protection laws were different, had no different knowledge and understanding of the personal data protection law (PDPA), except income, education level and the frequency of using media with knowledge and understanding of the Personal Data Protection Act (PDPA). with statistical significance at the level of .05.

Keywords: Personal information; Knowledge; Personal Data Protection Act.

บทนำ

ในยุคปัจจุบันที่ผู้คนมีความต้องการใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบาย รวดเร็ว และตอบสนองความต้องการในเวลาอันจำกัดผลมาจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วแบบก้าวกระโดด ซึ่งส่งผลต่อบริบทต่างๆ ของผู้คนในยุคปัจจุบัน ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปจากในอดีตเป็นอย่างมาก โดยเทคโนโลยีดิจิทัลทำให้เกิดรูปแบบในด้านต่างๆ ขึ้นมาใหม่ ไม่ว่าจะเป็นในทุกธุรกิจ องค์กร หรือหน่วยงานต่างๆ จำเป็นต้องปรับตัวให้ทันตามกระแสโลกที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้ในทุกวันนี้ระบบดิจิทัลหรือระบบเครือข่ายออนไลน์กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน มีหลากหลายช่องทางในการติดต่อสื่อสารเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ มีแพลตฟอร์มมากมายให้เลือกใช้ โดยแต่ละช่องทางที่เราใช้งานก็จะมีเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของเรา ก่อนเข้าใช้งานด้วย เช่น ชื่อ นามสกุล อีเมล เบอร์โทรศัพท์ ที่อยู่ หรือข้อมูลส่วนตัวอื่นๆ ตามแต่ที่เจ้าของช่องทางเรียกขอข้อมูล จึงทำให้รูปแบบของการให้ข้อมูล การใช้ การเก็บรวบรวมข้อมูล การเปิดเผยเกี่ยวกับตัวบุคคลนั้น สามารถกระทำได้ง่าย จึงทำให้เทคโนโลยีที่อำนวยความสะดวกให้แก่บุคคลนั้น อาจกลายมาเป็นช่องทางในการถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวไปด้วยในเวลาเดียวกัน ซึ่งจะสร้างความเดือดร้อน และเกิดผลเสียหายข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว จึงถือว่ามีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องได้รับความคุ้มครองเพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้ไม่ประสงค์ดีทำการโจรกรรมข้อมูลหรือละเมิดความเป็นส่วนตัวเพื่อข่มขู่หวังผลประโยชน์จากทั้งจากตัวเจ้าของข้อมูลเองหรือจากบุคคลที่ดูแลข้อมูลนั่นเอง จึงจำเป็นต้องมีพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 (Personal Data Protection Act: PDPA) ขึ้นมาบังคับใช้ เพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เช่น ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ รูปภาพ บัญชีธนาคาร อีเมล ไอดีไลน์ บัญชีผู้ใช้ของเว็บไซต์

ลายนิ้วมือ ประวัติสุขภาพ เป็นต้น ซึ่งข้อมูลเหล่านี้สามารถระบุถึงตัวเจ้าของข้อมูลนั้นได้ อาจเป็นได้ทั้งข้อมูลในรูปแบบเอกสาร กระดาษ หนังสือ หรือจัดเก็บในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ ที่ในปัจจุบันมีถึงแม้จะมีการประกาศขั้นตอน มาตรการ การกำหนดโทษ และแนวทางการปฏิบัติตามกฎหมาย อย่างชัดเจนก็ตาม แต่ยังมีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ยังมีความเข้าใจและการตีความที่อาจจะคลาดเคลื่อนต่อการปฏิบัติตามกฎหมายนี้ เช่น การพบเห็นบุคคลที่กระทำความผิดแต่ไม่กล้าบันทึกภาพที่เห็นหน้าได้อย่างชัดเจนเนื่องจากกลัวจะเป็นการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมายดังกล่าว การถ่ายภาพในกลุ่มที่มีคนมากมาย แต่ไม่สามารถโพสต์ได้เนื่องจากติดภาพบุคคลอื่นมาจะก่อให้เกิดความเสียหาย การติดกล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันการโจรกรรมในทรัพย์สินในบ้านโดยการต้องมีป้ายเตือน ซึ่งความรู้ความเข้าใจดังกล่าวมานี้ขึ้นเกิดจากความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนจากการบังคับใช้ของตัวกฎหมายดังกล่าว ทั้งสิ้น

จากความดังกล่าวข้างต้นนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจต่อกฎหมาย คຸ່ມครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลไปเป็นแนวทางในการเพิ่มความรู้ความเข้าใจที่มีต่อกฎหมายคຸ່ມครองข้อมูลส่วนบุคคลของของประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นส่วนผลักดันให้เกิดการศึกษาเพิ่มเติม พัฒนาการความรู้ความเข้าใจของตนเอง

การศึกษาครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคຸ່ມครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจต่อกฎหมายคຸ່ມครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคຸ່ມครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประชากรศาสตร์

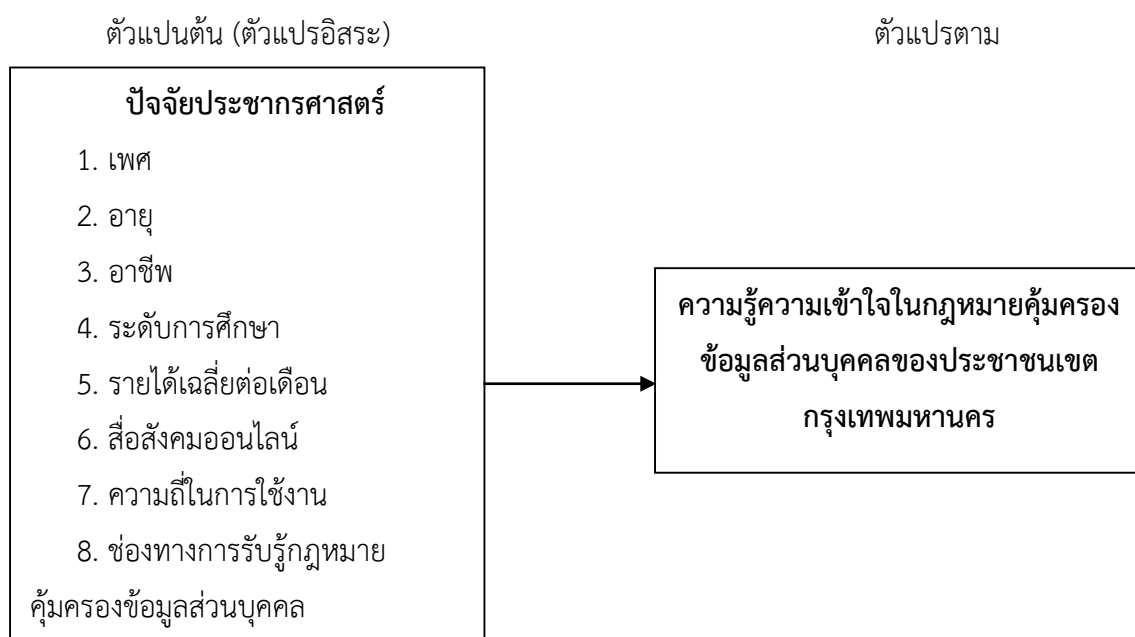
ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถาม จากประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ด้วยตารางของเครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970 อ้างใน ธีรวิทย์ เอกะกุล, 2543) โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นที่ 95% วิเคราะห์ข้อมูลตัวแปรที่ศึกษาโดยใช้ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ในการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล และใช้สถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจของกฎหมายคຸ່ມครองข้อมูลส่วนบุคคล และใช้การแจกแจงแบบที (t-test)

การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variation : ANOVA) หรือ F-test เพื่อหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยวิธีของ Scheffé รวมถึงข้อเสนอนี้ต่าง ๆ แล้วนำเสนอเชิงบรรยายประกอบการอภิปรายผล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาความรู้ความเข้าใจของกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยใช้แนวคิดด้านประชากรศาสตร์ของ สรรพวุฒิ พืฒพ์นธ์ พ.ต.ต. (2538 : 13) จากการสรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นซึ่งมีความสัมพันธ์กับความรู้โดยมีปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน สื่อสังคมออนไลน์ ความถี่ในการใช้งาน และช่องทางการรับรู้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและใช้แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ ที่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากศึกษา ค้นคว้า ประสพการณ์มีพื้นฐานอยู่บนความเข้าใจ การคิด หรือความจำ (ลัดดา กิติวิภาค, 2532 : 4) โดยเริ่มจากการเรียนรู้ (กันยา สุวรรณแสง, 2532 : 14) และใช้การวัดระดับความรู้ความเข้าใจที่เป็นการวัดเกี่ยวกับเรื่องราว ซึ่งจะเป็นการวัดจากความจำ โดยสร้างคำถามขึ้นตามแบบการวัดของชวาล แพร์ตกุล (2516 : 201-205) จากในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 (Personal Data Protection Act : PDPA) ที่เป็นกฎหมายใหม่ที่ออกมาเพื่อแก้ไขปัญหาในการถูกล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล รวมไปถึงการจัดเก็บและนำไปใช้โดยไม่ได้แจ้งให้ทราบ และไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลมาเป็นแนวทางในการสร้างคำถามเพื่อใช้ในการวัดความรู้ความเข้าใจดังกล่าว ดังสรุปได้เป็นแผนภาพดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

การเก็บข้อมูลการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถาม มีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน จากประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างหลักของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ซึ่ง ส่วนใหญ่เป็นหญิง จำนวน 279 คน คิดเป็นร้อยละ 69.8 มีอายุ 31 - 40 ปี จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3 ประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัท จำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 46 มีรายได้ตั้งแต่ 20,000 – 30,000 บาท จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 323 คน คิดเป็นร้อยละ 80.8 และสื่อสังคมออนไลน์ที่ใช้ประจำ คือ Facebook จำนวน 302 คน คิดเป็นร้อยละ 75.5 มีความถี่ในการใช้งาน ทุกวัน วันละ 6 – 10 ชั่วโมง จำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 72 มีช่องทางการรับรู้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) คือ สื่อออนไลน์ จำนวน 279 คน คิดเป็นร้อยละ 69.8 ส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจของกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร มีความรู้ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเป็นความรู้ความเข้าใจที่ผิดไปจากข้อเท็จจริงของการประยุกต์ใช้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล แต่ด้วยการเข้าถึงข้อมูลในรูปแบบสื่อต่าง ๆ ที่หลากหลาย รวมไปถึงการเข้าถึงข้อมูลเพื่อสืบค้นหาใช้ประกอบกับการศึกษา ซึ่งมีส่วนช่วยในการเรียนรู้และพัฒนาความรู้ความเข้าใจในอนาคต และเมื่อพิจารณารายชื่อปรากฏผล ดังนี้

รายชื่อที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับมาก ได้แก่ การเก็บ ใช้ และเปิดเผยข้อมูล ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล รองลงมา คือ การซื้อของออนไลน์แม่ค้าจะได้ข้อมูลที่อยู่เพื่อจัดส่งสินค้า ส่วนคนซื้อจะได้ชื่อเลขบัญชีของแม่ค้า ทำให้แม่ค้า และคนซื้อต้องปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) การจัดงานอีเว้นท์และมีการถ่ายภาพ/วิดีโอบรรยากาศในงานควรต้องมีการแจ้งให้ผู้เข้าร่วมงานรับทราบว่าในงานจะมีการบันทึกภาพและวิดีโอระหว่างการลงทะเบียนประวัติอาชญากรรม ก็ถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) การติดกล้องวงจรปิดภายในบ้านไม่จำเป็นต้องมีป้ายแจ้งเตือน หากเพื่อป้องกันอาชญากรรมและรักษาความปลอดภัยในบ้าน การนำรูปถ่ายที่ติดผู้อื่นไปโพสต์ในสื่อสังคมออนไลน์โดยบุคคลอื่นนั้นไม่ยินยอมแต่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ส่วนตัวโดยไม่เสียหายหรือแสวงหากำไรไม่ถือว่าผิดกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) การนำการโจรกรรมจากกล้องวงจรปิดเผยแพร่ไปโดยเป็นการใช้เพื่อรักษาชีวิตและ/หรือร่างกายของ บุคคล นั้นไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) นี้มีขึ้นเพื่อป้องกันการรั่วไหลของข้อมูลส่วนบุคคล หากมีการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลมีหน้าที่แจ้งเหตุการละเมิดดังกล่าวแก่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ภายใน 72 ชั่วโมง หากมีการฝ่าฝืนนำข้อมูลของ User มาใช้โดยไม่ได้รับการยินยอม บทลงโทษคือทางแพ่งจ่ายสินไหมไม่เกิน 2 เท่าของสินไหมที่แท้จริง ทางปกครองปรับไม่เกิน 5 ล้านบาทและทางอาญา จำคุกไม่เกิน 1 ปี และ/หรือปรับสูงสุด 1 ล้านบาท กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) มีการบังคับใช้ตั้งแต่ 1 มิถุนายน 2565 เป็นต้นมา การ Live ผ่าน Facebook สาธารณะ ผู้เข้าชมสามารถเข้าไปถ่ายภาพได้โดยไม่ผิดกฎหมาย

คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) แต่หากเป็น Facebook ส่วนตัวไม่สามารถทำได้ หากนำวิดีโอที่ถ่ายเก็บไว้ ไปเผยแพร่ นอกเหนือจากการใช้เป็นหลักฐานเพื่อยืนยันความผิดในทางกฎหมายแล้ว มีความเสี่ยงเป็นการละเมิดบุคคลอื่น การนำรูปถ่ายที่ติดผู้อื่นไปโพสต์ในสื่อสังคมออนไลน์โดยบุคคลอื่นนั้นไม่ยินยอมแต่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ส่วนตัวโดยไม่เสียหาย หรือแสวงหากำไรไม่ถือว่าผิดกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) นายกรัฐมนตรีเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) รายชื่อที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลาง ได้แก่ ข้อมูลของคนตายนั้นจะไม่ได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมาย รายชื่อที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับน้อย ได้แก่ ประวัติการรักษาหรือประวัติการรักษาของ บุคคล เป็นสิ่งที่สามารถเผยแพร่ได้หากแพทย์ใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะไม่ต้องได้รับความยินยอมการจัดทำเอกสารประวัติศาสตร์หรือจดหมายเพื่อประโยชน์สาธารณะ ไม่ถือเป็นข้อยกเว้น ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลจึงไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้นๆ การแอบถ่ายบุคคลป็นรั้วบ้านโดยเห็นหน้าชัดเจนแล้วนำไปเผยแพร่ แม้จะทำไปเพื่อป้องกันสิทธิของตนเอง ก็ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลทุกครั้ง ในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล(PDPA) มีอายุไม่เกิน 2 ปี นับแต่วันที่เสียหายรู้ถึงความเสียหาย คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีหน้าที่และใช้อำนาจใกล้เคียงข้อพิพาทที่เกี่ยวกับการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล Right to Rectification คือสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลจากการที่สถานศึกษานำภาพนักเรียนขึ้นป้ายเพื่อแสดงความยินดีไม่จำเป็นต้องขอความยินยอมการถ่ายรูปหรือถ่ายคลิป ติดภาพคนอื่นโดยเจ้าตัวไม่ยินยอมจะผิดกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีปัจจัยประชากรศาสตร์ด้านเพศแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเพศที่ต่างกัน มีความเอาใจใส่ และศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายคุ้มครองส่วนบุคคล (PDPA) มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมลชนก วงศ์สวัสดิ์ (2563 : 53-67) ที่พบว่า ปัจจัยในด้านเพศ นั้นไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ดลยา เจริญ (2562 : 1-2) ที่พบว่า เพศ ไม่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาของผู้มีสิทธิ

ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีปัจจัยประชากรศาสตร์ด้านอายุแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอายุที่ต่างกัน มีการรับรู้เรื่องราว และรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการนำกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) มาใช้ในการดำเนินชีวิตไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของสุภาภรณ์ ศรีดี (2563 : 1) ที่

กล่าวว่า ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นและการปกครองท้องถิ่นในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคลมีความรู้ความเข้าใจตามอายุ ไม่แตกต่างกัน และผลงานวิจัยของดลยา เจริญ (2562 : 1-2) ที่กล่าวว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกัน ในด้านอายุ ไม่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาของผู้มีสิทธิ

ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีปัจจัยประชากรศาสตร์ด้านอาชีพแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาชีพต่างกันมาการรับรู้เรื่องราว และรับทราบข้อมูลการนำกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) มาใช้ในการดำเนินชีวิตไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของสุภาภรณ์ ศรีดี (2563 : 1) ที่กล่าวว่า ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นและการปกครองท้องถิ่นในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคลมีความรู้ความเข้าใจ เมื่อจำแนกตามอายุ ไม่แตกต่างกัน และผลงานวิจัยของดลยา เจริญ (2562 : 1-2) ที่พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาของผู้มีสิทธิในอำเภอเมืองกำแพงเพชร โดยปัจจัยส่วนบุคคลในด้านอาชีพที่แตกต่างกันไม่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาของผู้มีสิทธิ

ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีปัจจัยประชากรศาสตร์ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรายได้ที่ต่างกันทำให้มีความเอาใจใส่ และศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายคุ้มครองส่วนบุคคล (PDPA) มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมลชนก วงศ์สวัสดิ์ (2563 : 53-67) ที่กล่าวว่า พนักงานนั้นมีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ในปัจจัยด้าน เงินเดือน นั้นมีผลต่อความรู้ความเข้าใจ และไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ดลยา เจริญ (2562 : 1-2) ที่กล่าวว่า ปัจจัยส่วนบุคคลในด้านรายได้ไม่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาของผู้มีสิทธิ

ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีปัจจัยประชากรศาสตร์ด้านระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระดับการศึกษาที่ต่างกันทำให้มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในการนำกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) มาใช้ในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของภารดี เทพคาย (2564 : 8) ที่พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีระดับความรู้แตกต่างกันและกลุ่มที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีระดับความเข้าใจนโยบายสถาบันเรื่องความเป็นเลิศด้านการปฏิบัติงานแตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ดลยา เจริญ (2562 : 1-2) ที่พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกัน ในด้านระดับการศึกษา นั้นมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาของผู้มีสิทธิในอำเภอเมืองฯ แตกต่างกันแต่ไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุภาภรณ์ ศรีดี (2563 : 1) ที่พบว่า ความรู้ความเข้าใจ

ของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นและการปกครองท้องถิ่นในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคลในด้านระดับการศึกษาไม่แตกต่างกัน

ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีปัจจัยประชากรศาสตร์ด้านการใช้อินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้อินเทอร์เน็ตต่างกัน ไม่ได้ทำให้ข้อมูลมีความเคลื่อนไหวไปจากสาระสำคัญ ในการนำกฎหมายไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมลชนก วงศ์สวัสดิ์ (2563 : 53-67) ที่พบว่า บุคลากรที่มีปัจจัยสนับสนุนความรู้และความเข้าใจ ด้านการใช้อินเทอร์เน็ตต่างกันมีความรู้ความเข้าใจในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ไม่แตกต่างกัน

ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีปัจจัยประชากรศาสตร์ด้านความถี่ในการใช้งานแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระดับความถี่ในการใช้งานของแต่ละบุคคล ทำให้การเข้าถึงข้อมูล และรับรู้การนำกฎหมายไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมลชนก วงศ์สวัสดิ์ (2563 : 53-67) ที่กล่าวว่า พนักงานนั้นมีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ในด้านความถี่ในการใช้งานที่ต่างกัน

ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีปัจจัยประชากรศาสตร์ด้านช่องทางการรับรู้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะช่องทางการรับรู้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล มีความสามารถในการเข้าถึงข้อมูล และการรับรู้ และนำกฎหมายไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมลชนก วงศ์สวัสดิ์ (2563 : 53-67) ที่กล่าวว่า พนักงานนั้นมีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ในด้านช่องทางการรับข่าวสารนั้นไม่ต่างกัน

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีการกำหนดข้อเสนอแนะที่สามารถนำข้อมูลใช้ในการเสนอแนะในการวิจัย และในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

1.1 ควรมีการสร้างช่องทางหรือสื่อกลางในการเผยแพร่ข้อมูลกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในเรื่องของการถ่ายภาพหรือถ่ายคลิป ติดภาพคนอื่นโดยเจ้าตัวไม่ยินยอมให้ชัดเจนว่าการกระทำประเภทใดผิด และประเภทใดไม่ผิด เพื่อเป็นศูนย์กลางในการให้ข้อมูลและตอบข้อสงสัย สำหรับประชาชน ลดการสับสน และการเข้าใจที่คลาดเคลื่อน

1.2 ควรมีการเผยแพร่ในส่วนของการฟ้องร้องคดีและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องส่วนคณะกรรมการผู้มีอำนาจในการไกล่เกลี่ย หรือการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน หรืออายุความระยะเวลาในการยื่นเรื่องเป็น สื่อวิทัศน์ที่เป็นสถานการณ์ตัวอย่างให้ประชากร จะสามารถเข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น ในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิข้อมูลส่วนบุคคล หรือการเข้าข่ายว่าเป็นการละเมิดเกิดขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาถึงประสิทธิภาพในการปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยพิจารณาเจาะจงเลือกในส่วนที่เป็นภาครัฐ และเอกชนทุกมิติและได้มาซึ่งข้อมูลที่ต้องตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดจะทำให้ได้ผลวิจัยที่ชัดเจนมากขึ้น

2.2 ควรทำการศึกษาวิจัยในปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจ นอกเหนือจากงานวิจัยครั้งนี้ และควรศึกษาในเชิงวิจัยแบบผสมผสาน เพื่อให้ได้คำตอบและเจาะจงถึงปัญหาได้ละเอียดมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กมลชนก วงศ์สวัสดิ์ และคณะ. (2562). ความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562ของพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสำนักงานใหญ่. *วารสารรัฐศาสตร์ปริทรรศน์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. 7 (2), 53-67.
- กันยา สุวรรณแสง. (2532). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานพิมพ์บำรุงสาส์น.
- ขวาล แพรัตกุล. (2552). *เทคนิคการวัดผล*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ดลยา เจริญ. (2562). ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาของผู้มีสิทธิในอำเภอเมืองกำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร. *บทความวิจัย*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ภารดี เทพคาย. (2564). การศึกษาระดับการเรียนรู้และความเข้าใจของบุคลากรสายสนับสนุน สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ต่อนโยบายความเป็นเลิศด้านการปฏิบัติงานและพฤติกรรมที่สอดคล้องกับนโยบายความเป็นเลิศด้านการปฏิบัติงาน. การค้นคว้าอิสระ. กรุงเทพมหานคร: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ลัดดา กิตติวิภาค. (2532). *จิตวิทยาสังคมประยุกต์ทางการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: วิคตอรี เพาเวอร์ พอยท์.
- สุภาภรณ์ ศรีดี. (2563). ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเรื่องกฎหมายและจริยธรรมการสื่อสารของนักปกครองท้องถิ่น จังหวัดสกลนคร. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์การเรียนรู้ทางไกลเชิงนวัตกรรม*. 2 (10), 1